

Aquest ofici està en crisi i no solament en les cases editorials. En els diaris un es troba de tot ja, i en la ràdio sembla que hi ha un comissari expressament encarregat de vetllar perquè els locutors pronuncien incorrectament els noms estrangers, encara que hagen estat italianitzats.

Tinc a mà dos llibres publicats per dos importants editors. En la traducció a l'anglès d'una obra de divulgació històrica se'm diu que dos grans filòsofs àrabs van dominar l'edat mitjana: **Avicena** i **Ibn-Sina**. Es dóna la casualitat (notòria per a molts) que Avicena i Ibn-Sina són la mateixa persona (com ara **Cassius Clay** i **Muhammad Ali**). s'equivocava ja l'autor a l'original? Ha confós el traductor un "and" amb un "or"? s'ha barrejat una prova en què ha saltat una línia o un parèntesi explicatiu? Misteri. El fet és que un editor, encara que no sabés res d'Avicena, hagués hagut de cerciorar-se en una enciclopèdia de si els dos noms estaven ben escrits, i se n'hauria adonat de l'error.

[+ Via «Basar de les espècies»](#)